VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

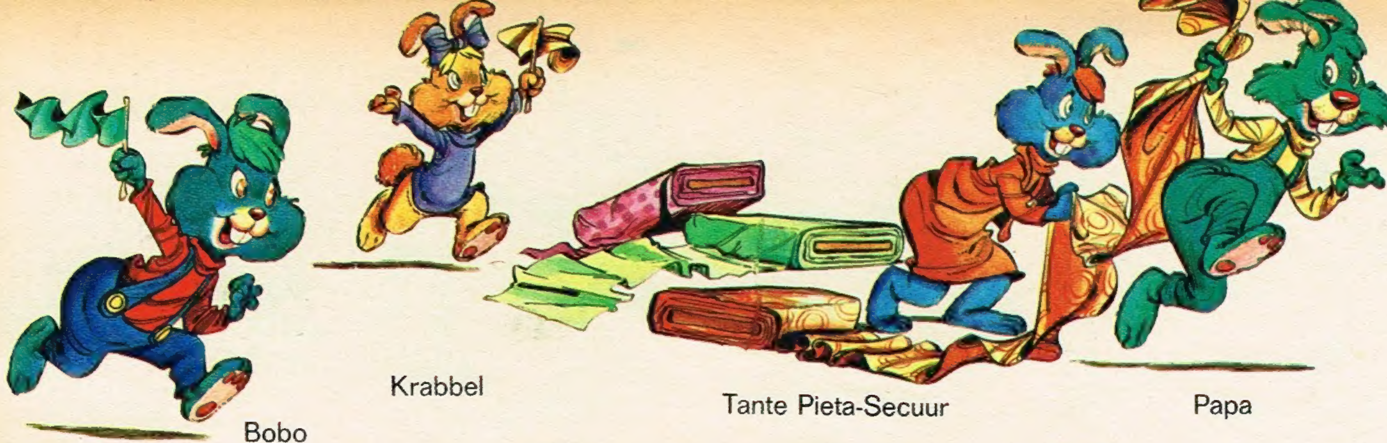
NR. 38 - 20 SEPTEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

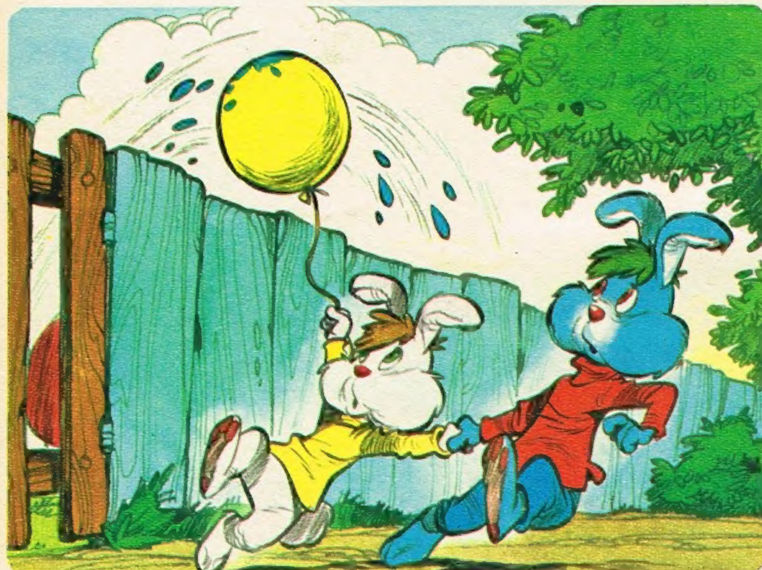
Varen met een vaartje,
Bootje met een zeil.
En wat doet mamaatje?
O... die haalt een dweil!

Zoek de vier bootjes, die in de tekening verstopt zijn!

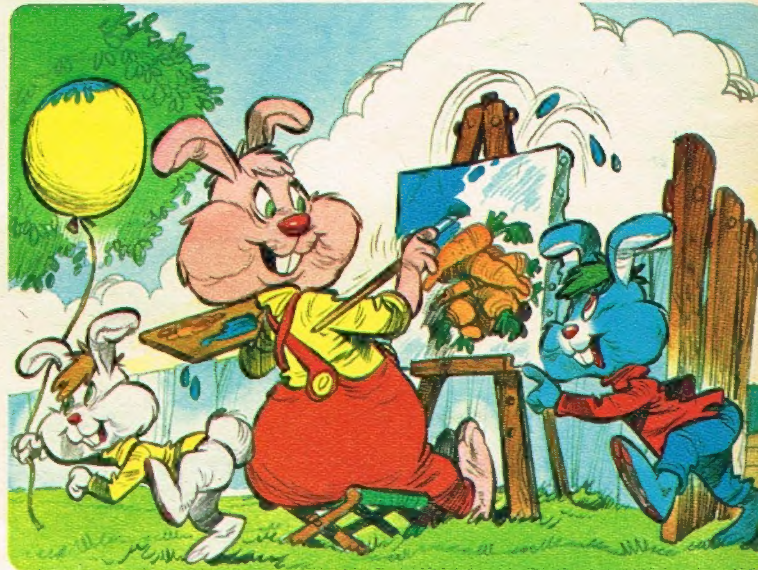
VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

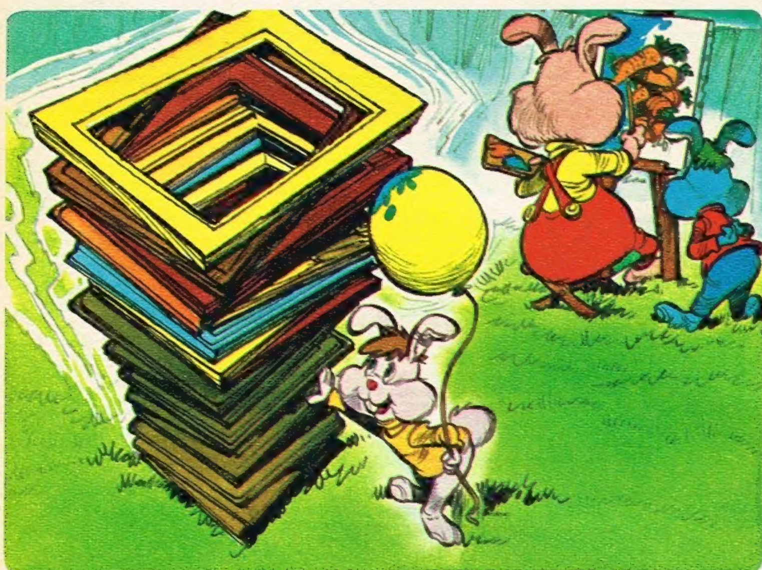
Bobo Konijn en zijn

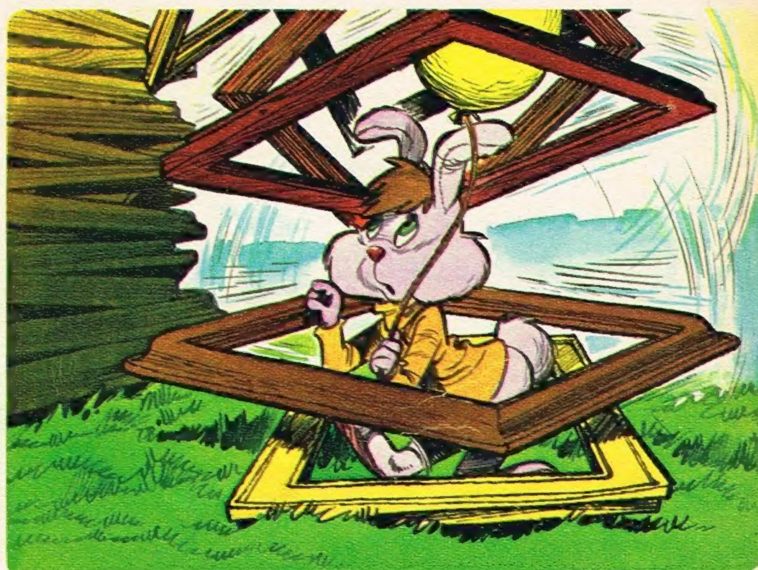
1. Als Bobo en Boemsi samen uit wandelen gaan, beleven ze altijd wat leuks. Vandaag heeft Boemsi haar ballon meegenomen. Ze houdt het touwtje stevig vast. Hè, wat is dat? Er vliegen allemaal verfspetters over de schutting. „Hier woont oom Slokop," zegt Bobo. „Zullen we eens gaan kijken?"

2. Achter de schutting zit oom Slokop een schilderij te maken. Wat schildert hij? Geen bloemen, geen vogels, geen konijnen! Oom schildert knolletjes en wortels, want daar houdt hij zo van. „Mooi, oom," zegt Bobo. Hij blijft wat staan kijken. Boemsi gaat intussen wat rondsnuffelen door de grote, mooie tuin.

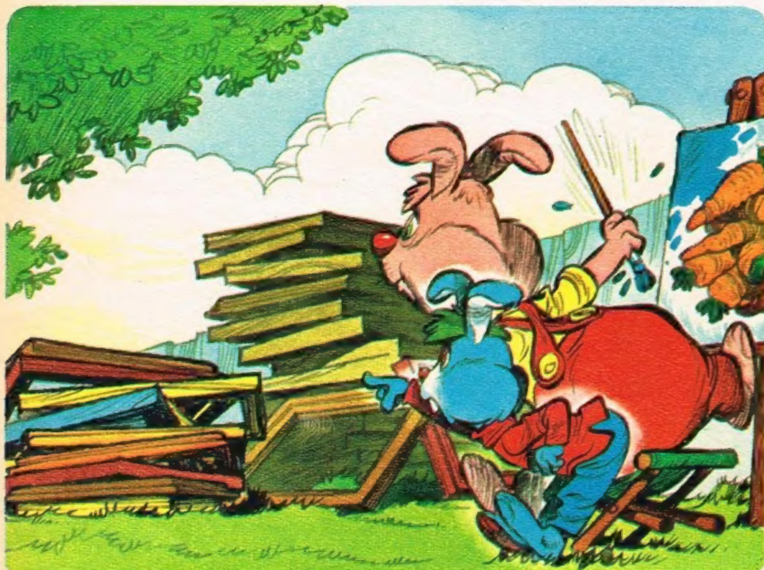
3. Daar staat een hoge stapel lege lijsten. Zou oom voor al die lijsten schilderstukken maken? denkt Boemsi. Ze geeft een duwtje tegen de stapel. Die begint te wiebelen. Boemsi probeert de lijsten nog tegen te houden. Maar het lukt niet. Plop, plop, plop, een voor een zeilen ze van de stapel.

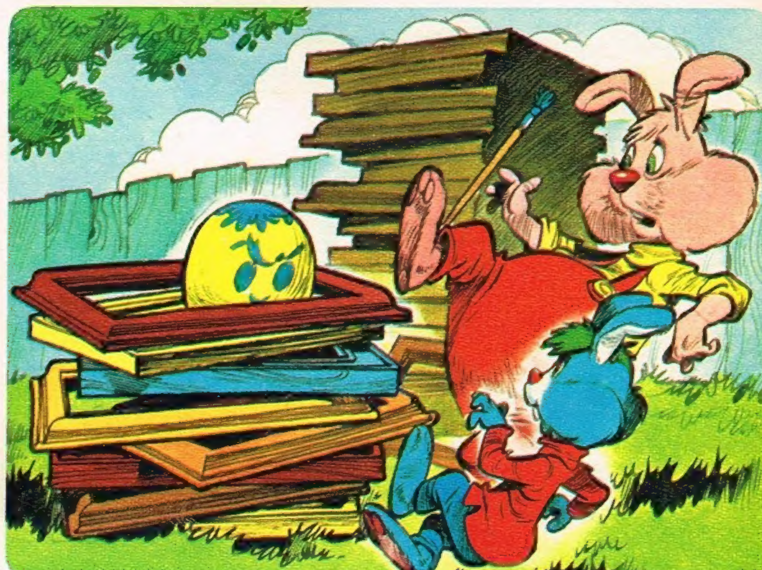
4. Dat is gek! Ze vallen precies om Boemsi heen. Het kleine konijn kijkt verbaasd in het rond. Ik ben toch geen schilderij! denkt ze. Ik hoef toch niet in een lijst te zitten! Steeds meer lijsten komen omlaag getuimeld. Gelukkig krijgt Boemsi er niet een op haar bolletje. Het wordt een hokje van lijsten.

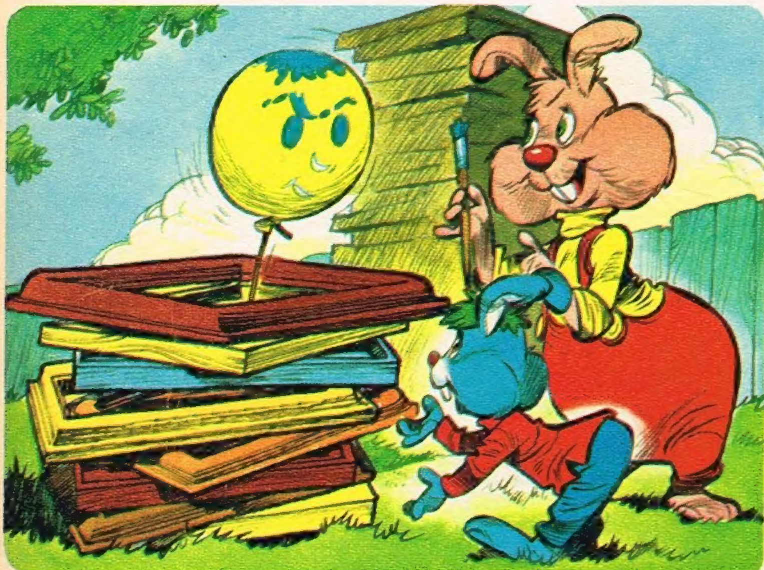
vrolijke familie

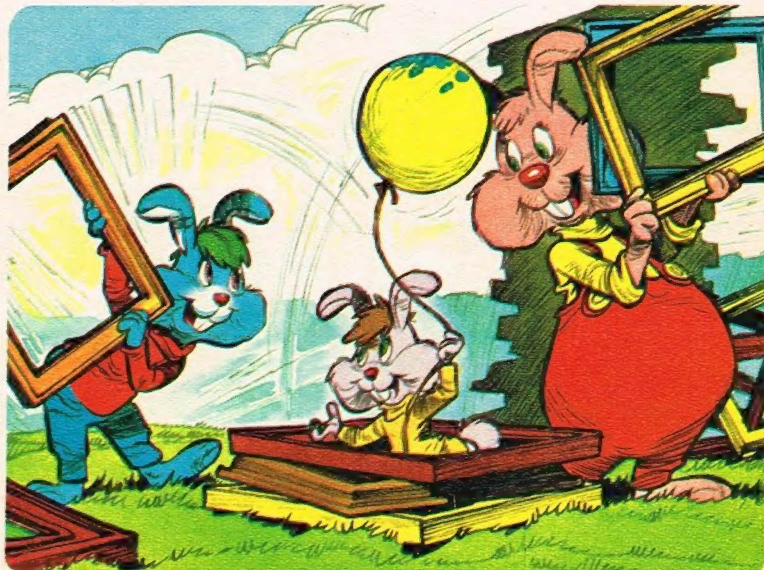
5. Bobo heeft een poosje naar het schilderen van oom staan kijken. Opeens bemerkt hij tot zijn schrik dat Boemsi weg is. „Als ze maar niet aan mijn wortels en mijn knolletjes heeft gezeten," schreeuwt oom boos. „Die zijn van mij. Daar moet ze afblijven!" „Als ze maar niet weggelopen is," zegt Bobo.

6. Samen lopen ze de tuin door. Opeens zien ze uit een stapel lijsten een soort geel gezicht omhoog komen. „Hu, een spook!" roept oom Slokop. „Ik b. . . ben zo bang voor spoken. Jaag het weg, Bobo. D. . . dan krijg je een worteltje!" „Spoken bestaan niet," roept Bobo lachend. Hij weet wel wat dat gele ding is!

7. Kijk, het komt hoger en hoger. Er zit een touwtje aan. Het is de ballon van Boemsi! „Ik zal het spook voor u wegjagen, als ik twee worteltjes krijg," zegt Bobo. „Goed," knikt oom. „Graag, met plezier!" Hij is blij dat Bobo niet zo bang is als hij zelf. „Ik wil eruit, ik wil eruit!" roept Boemsi dan.

8. De lijsten zijn vlug van de stapel gehaald en daar komt Boemsi met de gele ballon te voorschijn. „Nu de twee worteltjes nog," zegt Bobo. „Een voor Boemsi en een voor mij!" Oom geeft niet graag wat weg van zijn wortels. Toch moet hij het nu doen. Zie je wel dat Bobo en Boemsi altijd wat leuks beleven!

Hier zie je Bobo voor de spiegel. Daarom gaan wij een versje leren van

DE AAP DIE IN DE SPIEGEL KEEK

In 't land van Ki-ka-koffiedras
Daar woonde een apin.
Die dacht dat zij de mooiste was,
De schoonheidskoningin.
De wind, die zo van grappen houdt,
Die maakte haar dat wijs;
Geen mooier aap woont in het woud,
Nee, zelfs niet in Parijs.
En sinds die tijd zat zij heel sloom
Te pronken in een klapperboom.

Nooit rende ze de weg meer op.
Dat vond ze niet meer leuk.
Ze krabde nooit meer op haar kop,
Al had ze nog zo'n jeuk.
Want schoonheidskoninginnen, o,
Zijn altijd in de plooi.
Die doen nooit dol of gek of zo,
Die zijn alleen maar mooi.
Toen kwam de aap Jan Olienoot,
Die had een spiegel in zijn poot.

Aha, zei liefjes de apin,
Dat is een goed idee.
Ze nam het ding en keek erin
En schreeuwde: jeminee!
Ben IK dat nu? Dat is wel kras,
Zo zuchtte ze meteen.
'k Wist niet dat ik zó lelijk was.
Die snertwind! Wat geméén!
Jan Olienoot riep: Da's juist fijn,
Een aap hoeft heus niet mooi te zijn!

Je hebt gelijk, riep de apin,
Het kan me niet meer schelen.
In zitten heb ik nu geen zin,
Ik ga weer lekker spelen.
Ik mag weer springen door het bos,
En ik zit nooit meer stil.
Ik krab er ook weer fijn op los,
Precies wanneer ik wil.

Ze smeet de spiegel in een plas
In het land van Ki-ka-koffiedras.
Ja, ze was lelijk. Maar geen nood:
Ze trouwde met Jan Olienoot!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Als je de plaatjes goed bekijkt, kun je misschien al raden wat eronder staat. Maar lezen is wat anders dan raden. Probeer de letters te lezen en na te schrijven.

ik zie een boom.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

het gras is groen.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

een vijver.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ik pluk een roos.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

papa met de schop.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

1. Oom Stuntel en Heintje zijn vandaag naar zee gegaan. Heintje gaat op een muurtje zitten vissen. Net heeft hij beet of daar hoort hij de stem van oom Stuntel. Heintje schrikt en het visje is verdwenen. „Nou is hij weg, oom, da's uw schuld!"

2. Heintje is boos. Maar oom zegt: „Ik hèb wat!" Een wagentje met een zeil erop! Dat heeft Heintje nooit eerder gezien. Hij vergeet zijn visjes. „Ga je mee, jongen?" vraagt oom vrolijk. „Dan maken we een fijne tocht over het strand." Heintje denkt: het lijkt wel een zeilboot op wielen. Daar wil hij weleens in. „Gaat hij hard, oom Stuntel?"

3. „Als de wind maar blazen wil, gaan we hard genoeg," vertelt oom. „Kom maar naast me zitten, jongen, en hou je goed vast, anders val je eruit. Je weet het: oom Stuntel houdt niet van ongelukken." „Ja, oom," knikt Heintje braaf. Hij moet een beetje lachen. Oom maakt altijd brokken en ongelukken!

4. De wind heeft het wagentje met het grote zeil al gezien. Hij begint onmiddellijk te blazen. Het zeil gaat bol staan en het wagentje gaat met een schok vooruit. Hola, ze verliezen hun pet. „Die rapen we straks wel op!" schreeuwt oom. „Voel je hoe fijn het gaat, Heintje? Da's beter dan vissen!"

5. Met een vaart vliegen ze over het strand. „Kunt u ook sturen, oom?" vraagt Heintje, als hij twee vissers met een mand ziet lopen. „Nee, dat geloof ik niet," zegt oom en hij schreeuwt: „Uit de weg! Pas op! Kijk uit! Daar komen we aan!" Maar de ene visser is een beetje doof. En de andere?

6. Die is niet doof. Hij loopt te fluiten. Pas als ze omvergereden worden, fluit hij niet meer. „Alle hengelaars en walvissen!" schreeuwt de visser met de pijp. De pijp valt uit zijn mond. Er valt nog meer. De mand met visjes. Ook het zeilwagentje ligt ondersteboven. „Een aanrijding!" roept oom uit.

7. „Kunnen jullie niet uitkijken, uilskuikens!" brult de visser met de baard. „We riepen nog: pas op!" stottert oom. Maar Heintje schreeuwt: „Gauw oom, laten we maken dat we wegkomen." Oom krabbelt haastig overeind. De vissers ook, maar die moeten eerst alle visjes nog bij elkaar grabbelen. Wat een pech!

8. Heintje en oom slaan aan het hollen. „Mijn mooie boot is kapot," hijgt oom. „Het zeil is gescheurd en de wielen zijn gebroken. Wat moeten we nou doen?" „Vissen!" lacht Heintje. „Ik heb trek in een lekker visje en u, oom?" „Ik ook," geeft oom toe. Dus gaan ze tóch vissen. Ik hoop dat ze wat vangen!

We wonen allemaal in een gele caravan

De familie Zonnemans, die in de gele caravan woont, houdt vandaag grote schoonmaak. Ken je ze nog allemaal? Kijk dan maar eens hoe goed ze werken. Allereerst papa. Die zit boven op het dak. En zie je mama Zonnemans met de matteklopper?

Oma geeft de kinderwagen een sopje. Lucie klopt voor haar de dekentjes uit. Ze heeft haar pop naast baby tegen een stapel kussens gezet. Het meisje met de limonade is Marjo. Oom Wim wrijft zijn piano op. Vandaag kan hij niet spelen, hoor!

Peter heeft geen tijd om op zijn poesjes te passen. Hij poetst de stoelen. Waar zijn de drie poesjes gebleven? Basje maakt zijn verfdoos schoon, Loekie en Anja kloppen kleedjes en Wiesje is druk in de weer met een grote bloemenvaas.

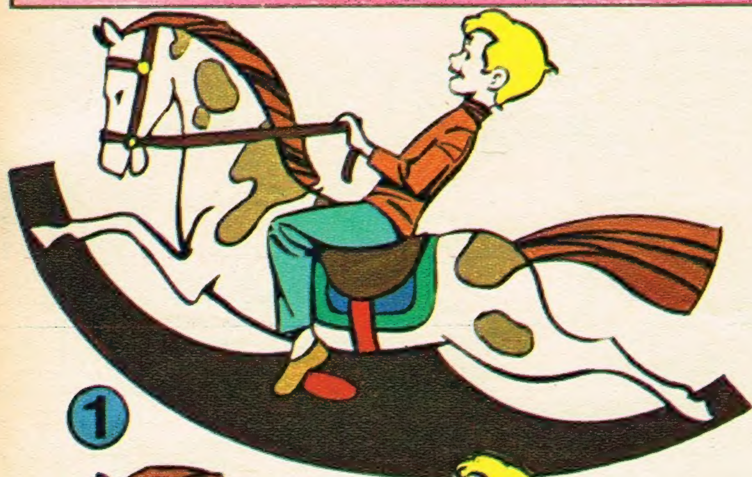
De tweeling heeft geen zin om mee te helpen. Ze poetsen elkaars tanden, die bengels. Dat gaat toch niet! Maar goed dat opa het niet ziet. Opa is in slaap gevallen in zijn leunstoel. Opa heeft genoeg gewerkt in zijn leven. Wel te rusten!

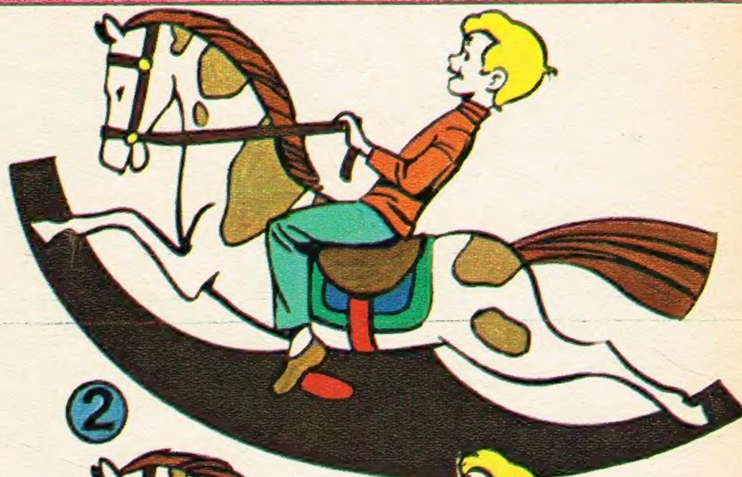
Er zijn drie schopjes en drie kwasten in de tekening verstopt. Heb je tijd om ze te zoeken of ben je ook aan de schoonmaak?

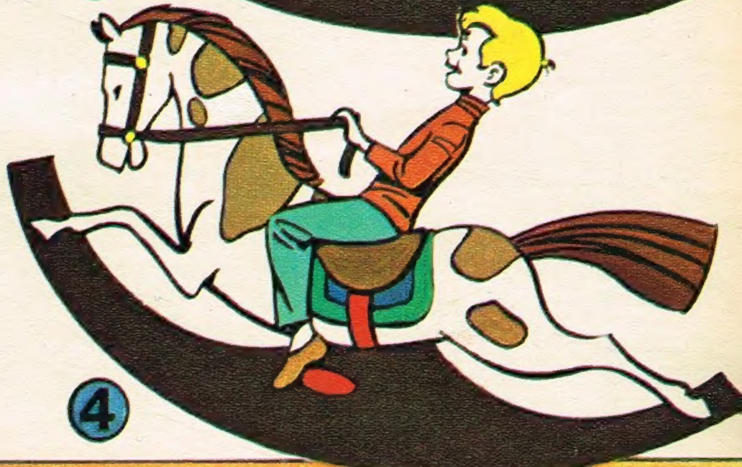

HOP HOP HOP MIJN PAARDJE

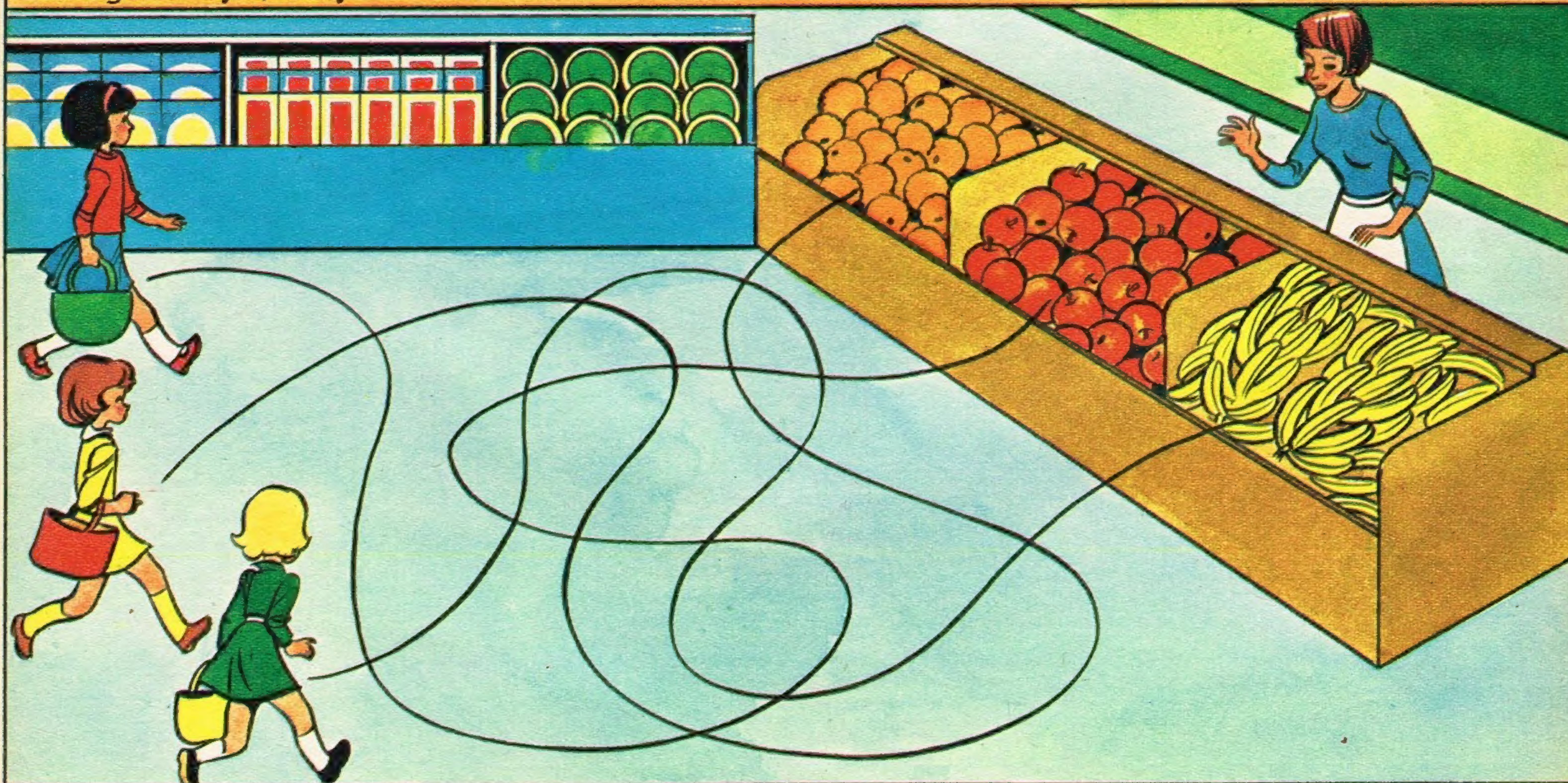

Denk maar niet dat deze vier paardjes hetzelfde zijn. Een is een klein beetje anders. Maar als je niet héél goed kijkt, zie je het niet.

Drie meisjes met een boodschappentas. Wat gaan ze kopen? Je kunt het zien, als je met je vinger de lijntjes volgt.

VAREN IN EEN BOOTJE

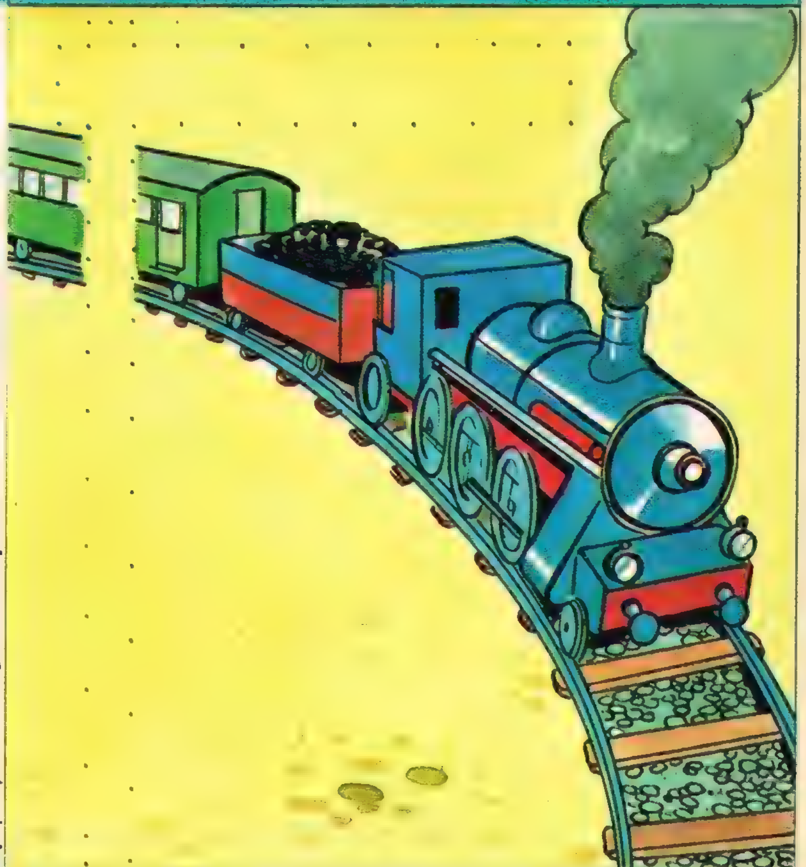

456

456

Hier is wat voor je te doen: eerst tekenen, dán kleuren.

Als je graag uit varen gaat, zul je het onderste bootje wel mooi kunnen kleuren.

Puf-puf, doet het treintje en het staat stil.
Trek een lijn over de puntjes en je zult zien waarom.

ZUSTER RIA EN DOKTER BOB

Later, als Ria groot was, zou ze verpleegster worden. Dat wist ze heel zeker. En tegen haar broertje Bob zei ze: „Dan moet jij maar dokter worden. Dan gaan we samen werken in het ziekenhuis."
Bob wist nog niet precies wat hij worden wou.
De ene keer zei hij: „Ja, ik word dokter Bob," maar hij zei ook weleens: „Ik wil liever brandweerman worden of buschauffeur."
Ria had met haar verjaardag een echt verpleegsterspak gekregen.
Ze vond het veel mooier dan alle andere kleren die ze had. Zelfs haar mooie feestjurk kon het er niet bij halen. Ze zou het liefst elke dag in haar verpleegstersklеren rondlopen. Maar dat ging natuurlijk niet.
Op een dag wilde Ria weer per se verpleegstertje spelen.
„Doe je mee, Bob? Dan ben jij dokter," zei ze.
„Nee, hoor, ik heb geen zin," zei Bob. „Ik word toch lekker chauffeur van de bus."
Hoe Ria ook zeurde en aanhield, Bob wilde er niet van horen.
Ria kwam al aandragen met mama's witte jasschort.
„Trek aan," zei ze kattig. „Jij bent de dokter en ik breng dadelijk de zieke mensen binnen."
Bob wist best wie die zieke mensen waren. Dat waren Ria's poppen en haar teddybeer. Maar Bob had nou eenmaal geen zin om te doen wat zijn zusje zei.
Ria ging binnen met het speeltelefoontje aan de gang. „Hallo, u spreekt met zuster Ria van het ziekenhuis. Ja zeker, dokter Bob komt zo op het spreekuur. Ik heb zijn auto al gezien. Dag, mevrouw! Hallo, meneer, u bent ernstig ziek. U moet dadelijk naar het ziekenhuis komen. Dan maakt dokter Bob u beter. Vergeet u het niet. Dag, meneer, tot dadelijk..."
Ria had zóveel op te bellen, dat ze niet eens zag, hoe Bob haar poppen en de beer uit de bedjes nam en ermee naar buiten holde. Daar haalde hij zijn trekkarretje uit de schuur en zette ze allemaal erin.
„Waar moeten jullie naar toe?" riep Bob, alsof hij een buschauffeur was. „Allemaal naar Amsterdam? Maar ho eens, hebben jullie wel kaartjes? Denk erom, wie geen kaartje koopt zet ik eruit. En je mag ook niet uit de raampjes leunen, da's gevaarlijk."
Ziezo, lachte Bob, laat Ria maar zuster spelen, ik speel lekker buschauffeur. „We gaan vertrekken," riep hij. „Zijn de deurtjes dicht? Dan gaan we regelrecht naar Amsterdam."
Met een vaart rende Bob over het tuinpad en de kar hobbelde achter hem aan. „Broem-broem-broem..." deed Bob. „Tuut-tuut..." Plotseling stond hij stil. Het stoplicht was rood. Tenminste, dat speelde hij. Als je buschauffeur wilt spelen, moet je overal aan denken. „Broem-broem..." Het springt op groen, dus rijden maar weer.
„Dokter Bob, waar bent u?" hoorde hij Ria roepen. Bob wou nog harder weglopen. Maar pats, boem, daar tuimelde de kar ondersteboven.
„Help, help, een ongeluk met de bus. Er zijn gewonden! Is er een dokter en een verpleegster?" schreeuwde Bob.
„Hier is de zuster al!" riep Ria. „En de dokter ben jij, sufferd. Je hebt je witte jas al aan."
Nu moest Bob wel voor dokter spelen. Gelukkig was geen van de poppen kapot. En ook de teddybeer mankeerde niets. Maar ze moesten wel naar het ziekenhuis. Even later zaten ze allemaal in hun bedje.
„Zie je wel, dokter is veel leuker dan chauffeur," knikte zuster Ria.
Bob lachte maar eens. Hij was blij dat zijn zusje niet boos was geworden.
Maar wat hij later worden wou dat wist hij zelf nog niet: dokter, brandweerman of buschauffeur.

GA JE MEE NAAR

1. Paardjes die vliegen kunnen, hebben ze alleen in Sprookjesland. Dit is het paardje van Wanda, de kleine fee. Pukkie, de sprookjesjongen, zit voorop. Wanda en Pukkie trekken er samen dikwijls op uit. Ze zijn wat je noemt dikke vriendjes! Vandaag gaan ze naar het strand bij de Sprookjeszee.

2. Ze willen zwemmen, pootje-baden en zandkastelen bouwen. Wanda holt al weg om haar zwempakje aan te trekken. Maar Pukkie ziet iets glinsteren in het zand. Het is een mooie schelp. Als we daarop blazen, gebeurt er misschien wel wat, zegt hij. „Dat kan wel," roept Wanda. „Maar eerst ómkleden."

3. Heel even heeft Pukkie op de schelp geblazen, of daar komen twee zeemeerminnen aan op de rug van een dolfijn. „Ze denken zeker dat we ze geroepen hebben," zegt Wanda. „Laten we maar vlug gaan spelen." Haastig beginnen ze te bouwen aan een zandkasteel. Vooral Pukkie is daar geweldig handig in.

4. „Hadden jullie ons geroepen?" vragen de twee zeemeerminnetjes, als ze op de rots klimmen. „Nee!" zegt Pukkie. „En toch heeft er iemand in onze schelp geblazen," houdt de ene zeemeermin vol. „Blazen is toch zeker niet hetzelfde als roepen!" zegt Pukkie. „Goed, ik heb geblazen, hoor!"

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

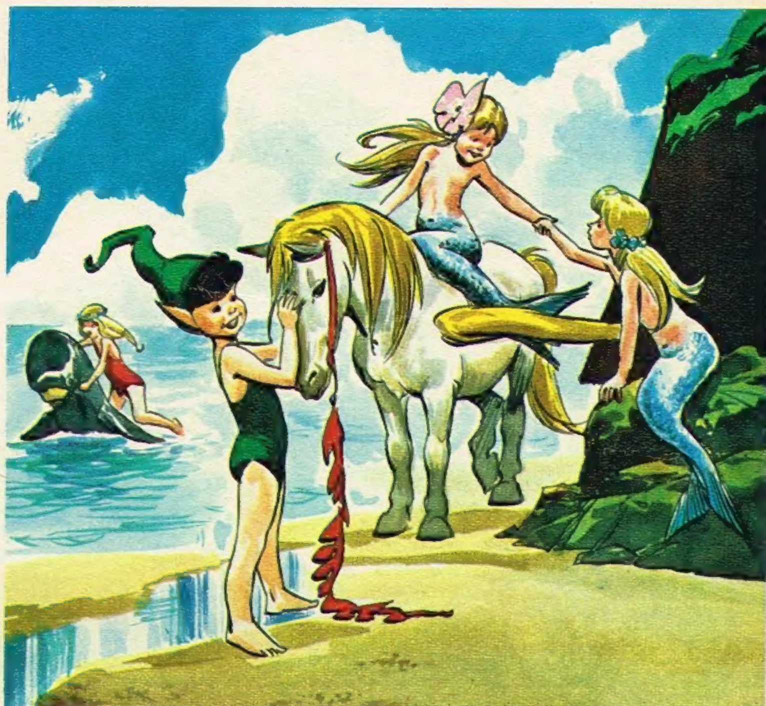

SPROOKJESLAND?

5. „Dat is stout van je," moppert het grootste zeemeerminnetje. „Je mag er alleen maar op blazen, als je ons nodig hebt. Nu zijn we voor niets op onze dolfijn komen aanrijden." „O, die dolfijn is niet boos," lachen Pukkie en Wanda en ze huppelen het water in om hem te aaien. „Zie je wel, hij is niet kwaad!"

6. De twee zeemeerminnen staan ondertussen het witte vliegpaard van Wanda over zijn neus te aaien. „Wij hebben nog nooit gevlogen," zeggen ze. „Als wij een keer op dit paardje mogen, zullen we niet meer mopperen." „Mogen wij dan op jullie dolfijn?" vraagt Pukkie. Dat is goed. Ze zullen omruilen!

7. De twee zeemeerminnen hebben reuzeplezier, als ze op de rug van het witte paard de lucht ingaan. Ze giechelen en proesten het uit. Ook Wanda en Pukkie zitten heerlijk op de rug van de dolfijn. Die is wel koud en glad. Heel anders dan een paarderug. Maar zoiets went gauw genoeg, kijk maar!

8. Veel te gauw naar hun zin wordt het tijd om naar huis te gaan. Pukkie en Wanda spreken af, dat ze het nog eens over zullen doen. Het ritje is veel te kort geweest. Dat vinden de zeemeerminnen best. Dan nemen ze haastig afscheid. Aan alles komt een einde. Zelfs in Sprookjesland!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's vraag- en invulspel

Wie lust er taart? vraagt moeder Fee.
Natuurlijk zegt er niemand nee.

De dikke uil heeft wel geluk:
Hij krijgt straks zeker ook een stuk!

1. Op het feest zijn ... kabouters.

2. Er zijn maar ... feetjes.

3. Ik ben zo alleen, zegt de wijze ...

4. Er branden ... kaarsjes op de taart.

5. Op de plaat staan ... paddestoelen.

6. In het bos zijn veel bomen. Op de plaat zie ik er ...

Dit moest je invullen:
1. - 9; 2. - 7; 3. - u i l; 4. - 6; 5. - 2; 6. - 4.